

BARBARA PARK

Furfangos Fruzsi Bé
folyton felesel

Megszeretteti
az olvasást
a gyerekekkel.
– Publishers Weekly

BARBARA PARK

Furfangos Fruzi Bé
folyton felesel

BARBARA PARK

Furfangos Fruzi Bé
folyton felesel

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Büntetés	7
2. fejezet: A Rendőr Bácsi és Somoly doktornő	17
3. fejezet: Miért is kellett megszólalnom?	25
4. fejezet: Oli egy buta liba	33
5. fejezet: Segítség, elemlámpa!	39
6. fejezet: Ha nagy leszek...	47
7. fejezet: Tudjátok, minek öltöztem?	52
8. fejezet: Gulyás Benedek	62

1. fejezet: Büntetés

A nevem Furfangos Fruzsi Bé. A B. az tulajdonképpen Beatrix, ami a második nevem, de nem tetszik. Úgy viszont tetszik, hogy Bé.

Iskola-előkészítőbe járok. A miénk a Kilen-ces Terem. Rengeteg szabály van.

Például tilos kiabálni.

Tilos az aulában futkározni.

És tilos a többi gyereket lefejelni.

A tanító nénit úgy hívják, hogy Néni. Van másik neve is, de én csak Néninek szeretem hívni.

Múlt héten a Néni hangosan tapsolt, aztán bejelentést tett.

A *bejelentés* egy iskolás szó, arra mondják, ha valaki valami fontosat akar elmesélni.

– Gyerekek, figyeljeteK ide! – mondta a Néni.
– A Kilences Teremben ma különleges napunk lesz. Különféle karrierekről fogunk beszélgetni, amik felnőtt korotokban várnak majd rátok.

– Igen, de mondjak valamit? – vágtam közbe.
– Még sosem hallottam olyan buta szót, hogy karrier, és nem is tudom, mi a csuda az.

A Néni csúnyán nézett rám. – A karrier azt jelenti, hogy *munka*, Fruzsi Bé. És tessék jelentkezni, mielőtt megszólalsz!

Aztán tovább beszélt a karrierekről. És azt mondta, hogy hétfőn Foglalkozások Napja lesz

nálunk. Azaz mindenki, aki hozzánk jár a Kílences Terembe, beöltözhét olyan ruhába, amilyen munkát felnőtt korában szeretne.

A többiek nagyon izgatottak voltak, de én cseppet sem. Mert volt egy nagy gondom.

– Mondjak valamit? – kotyogtam megint. – Nem tudom, mi leszek, ha nagy leszek. És nem tudom, minek öltözzek hétfőn. Úgyhogy hétfőn nem is jöhetnek iskola-előkészítőbe, és biztos meg fogok bukni.

– Hurrá! – kiabált az az undok, buta Boti.

Ökölbe szorítottam a kezemet: – Majd jól behúzóok neked, és akkor neved, te rondaság!

A Néni odaállt mellém, és azt mondta: – Fruzszi Bé, *szíveskedjél* uralkodni magadon! Erre sokszor kértelek már, ugye emlékszel?

– Igen – feleltem udvariasan. – Csak hát utálok a Botit.

Erre a legeslegjobb barátnőm, Zsóka, aki mellettem ül, felállt, és megigazgatta a fodros ruháját.

– Ugye én mindig uralkodom magamon, tanító néni? A nagymamám megtanított, hogy mindig kis hölgyként viselkedjek! Azt hiszem, Fruzi Bének is meg kellene tanulnia tőlem, hogy viselkedjen.

Ráförmedtem: – Igenis úgy viselkedem, mint egy kis hölgy, Zsóka! Te meg egy buta liba vagy! Ha még egyszer csúfolsz, fenéken billentelek!

A Néni összevonta a szemöldökét.

– Csak viccből mondtam! – szóltam gyorsan.

De a Néni továbbra is csúnyán nézett, aztán büntetést adott nekem.

A *büntetés* egy iskolás szó, ami azt jelenti, hogy egyedül kell ülni a tanári asztalnál.

És mindenki bámul.

És ettől kuka kakinak érzed magadat.

Én inkább lehajtottam a fejemet a tanári asztalra, és betakartam a kezemmel. Mert a büntiben mindenki duzzog.

Szünetben nem álltam szóba Zsókával. Sőt, még a másik legeslegjobb barátnőmmel, Dorakával sem.

Csak üldögéltem a fűben egyedül. És néztem, ahogy a Gondnok Bácsi festi a szemeteskukákat.

Aztán játszottam egy bottal meg egy hangyával. És arról dűnnyögtem, mennyire utálom mindenestül a Kilences Termet.

De akkor valami csodálatosat pillantottam meg a fűben. Két cseresznyés cukorkát!

– A kedvenceim! – örvendeztem.

Egyet fel is vettem gyorsan, és lefújtam róla a bacilusokat. Aztán bekaptam.

– VÁRJ! NEM SZABAD! – kiabált valaki hangosan. – KÖPD KI RÖGTÖN!

Megfordultam.

A Gondnok Bácsi volt. Gyorsan szaladt felém. Csak úgy csörögtek a kulcsai a kulcskari-káján.

– KÖPD MÁR KI! – kiabálta megint.

Inkább kiköptem a finom cseresznyés cukorkát, mert nagyon megijedtem.

A Gondnok Bácsi lehajolt, és azt mondta: – Nem akartalak megijeszteni, kislány. Csak később akartam összeszedni a fűből a koszos cukorkákat, miután végeztem a kukafestéssel.

Aztán nagyon komolyan hozzátette: – Soha semmit nem szabad megenni, amit a földön találsz. Ezt jól jegyezd meg!

– De hát lefújtam a bacilusokat! – feleltem.

A Gondnok Bácsi a fejét rázta. – Azokat nem lehet csak úgy egyszerűen lefújni. Nagyon